

Blissen fra Diakonhjemmet.

Nr. 1

Januar
1928

20. ÅRG.

INN H O L D: Luk. 2.21. = Diakonen og sjelesorgen. = Menn i sykepleien. = Diakonens sukk. = Fra Diakonhjemmet og Broderforbundet. = Diakonenes hjelpekasse.

. . . blev hans navn kalt Jesus, Luk. 2, 21.

Det gamle evangelium på nyttårsdag har kun en tone å synge ut, det er navnet Jesus.

Og som årene går, og erfaringer strømmer på, er det for et troende menneske slik at det navn stedse mere løfter sig op over alle navn, og blir det som lyser, som drager, som er det ene umistelige.

Verdiene her skifter, og synet på dem endres; men Jesus blir den samme, bare mere veldig og mere god.

Livets vanskeligheter vokser, det blir ikke lettere med årene; men troen hviler i Jesus. Hans akt kan ingen hindre, hans omhu blir ei trett!

Selv bærer jeg på det gjenstridige hjerte, som sent tar imot tukt; men han er uendelig barmhjertig, han vet hvorav vi er dannet, han kommer i hu at vi er støv.

Så søker jeg ham når bladet vendes i mitt livs bok, og min bønn må bli: Herre Jesus, la mig få være din — tross alt. Følg du mig på ferden, og før mig hjem tilsist.

Diakonen og sjelesorgen.

Av klokker K. Svendsen, Bergen.

Ved den nordiske diakondag holdt overlæge dr. O. Borchgrevink foredrag om «diakonen som sykepleier». Som 2. innleder til emnet fortsatte klokker Svendsen med flg. foredrag, nedskrevet etterpå — i sammentrengt form:

Efter overlægens saklige, av kristen forståelse bårne og dypt følte foredrag står det for mig kun tilbake å understreke og ut fra egen erfaring fastslå at diakonen som sykepleier fremfor alt er Herrens tjener, og som sådan aldri må tape det store mål av sikte: å formidle et møte mellom den syke og Gud.

Vi vet at diakonen — på tross av at han som mann ingen medfødte anlegg har — kan bli en udmerket sykepleier. Og hvor han i den egenskap optrer, må han ikke bare være brukbar, men også være førsteklasses. Som et fortrin skal da komme at han er diakon og således skal kunne løfte det hele op i en høiere plan. Der skal om diakonen som sykepleier stå en nimbus av godhet og sann medfølelse, som varmer den syke helt inn i sjelen.

Der ventes meget av en sykepleier i våre dager, og der vises ham enestående tillid. Diakonen må her sette store fordringer til sig selv, og vise at han minst av alle må skuffe tilliden. Lægen må kunne føle sig fullt sikker. Diakonen skal utføre sitt arbeid ikke bare så godt han kan, men helt riktig. Diakonen forstår at forsømmelighet fra hans side kan ødelegge de mest lovende resultater for lægen.

Men — og her gjelder det at diakonen ikke taper sin diakonsjel — i sin streben efter å gjøre alt rett må han ikke synke ned til en maskine, heller ikke til å betrakte patientene som brikker og nummer.

De syke er levende, følende, villende sjele, objekter for påvirkning, Guds store skaperverk og eiendom. Diakonen skal gjennom et stadig drypp, eller når øieblikket er der, sette inn med det store: «Herren er her og kaller på dig». Jeg spør: Kan diakonen da tie? Nei — og atter nei. Tier han, så skal stenene rope. Det vil her nærmest si: Da skal hans gjerninger tale. Mange vil nok anbefale dette, og si at det er livet som skal tale. Munnen bør helst være lukket. Disse må ha glemt ordet fra Jesu munn: «Av hjertets overflødighet taler «munnen», som i folkemunne har fått formen: «Hvad hjertet er fullt av, løper munnen over med». Diakonen kan således ikke tie. Dessuten gjør jeg opmerksom på at dette med at stenene skal rope, ikke er ment som norm. Det er et nødsprinsipp, som skal fremme Guds sak på tross av vidnernes undfaldenhet; men diakonen skal ikke telles blandt de undfallende. Det riktige er selvfølgelig at vidnesbyrdet frembæres og understøttes av de talende gjerninger.

Selv om diakonen av læger og patienter vesentlig tilkalles av hensyn til legemets pleie, så har han et kall større og helligere enn dette. Herren har kalt ham til arbeide i sin vingård, og gitt ham denne plass først og fremst av hensyn

til sjelen. Det er vel en så kjent kristen opfatning, at det skulde være overflødig å nevne at Gud for å få sjelen i tale så ofte nytter legemlig svakhet og sykdom. Når så en av Herren kalt tjener er tilstede, vilde han svikte sitt helligste kall, dersom han tiet, og kun hadde syn for legemets pleie.

En rett diakon kan hverken se eller utføre sitt arbeid på annen måte. Slik har jeg selv søkt å praktisere det både på hospitaler, i privatpleie og i menighetsarbeid. Taktfullt, selvfølgelig, men målbevisst. Dette må læger og andre som kaller diakoner til arbeide, regne med.

Jeg vil derfor få si til mine brødre i sykepleien: Tap aldri dette mål av sikte! Skaff dig de sykes og lægens tillid ved å stille godt og rett med det syke legeme, gi så akt på de øieblikke som ånden utpeker som de beleilige, og legg an med den glød og hjertevarme du eier.

Jeg gir et par vink: Be godt før du går til hvervet. Ta eksempel av Jesus. Jo større sak, dess mere bønn. Bønnen samler ditt sinn, den bringer dig i avhengighetsforhold til Gud. Jo mere avhengig du er av Gud, jo mere skikket er du for din gjerning. Dette gjelder særlig den første tid, så din inngang blir god. Men skal du holde det du gav løfte om da du begynte, må bønnen ikke kjølne. Bønn og atter bønn. En bedende diakon er vel beredt til sitt arbeide. Videre: Øv dig i å lytte til åndens stemme og overvind dig til å være lydig. Du skal snart merke det heldige grep du får på tingene da. En diakon som iakttar dette, er godt rustet til sin gjerning.

Tenk også på de syke utenfor de stunder du nettop stiller med dem eller ber for dem. Ta dem med i ditt private liv, søk å forstå deres byrder, søk å føle med dem i deres vanskeligheter. Derigjennem vil du ha lettere for å ta i og hjelpe.

En diakon som er forståelsesfull og villig til å bære byrder med andre, er vel beredt til sin gjerning. På den måte vil jeg snart være ferdig, kan jeg tenke mig nogen vil svare. Det blir over evne når en skal bære stillingens åk til enhver tid.

Nei, vær du trygg, min kjære bror, det er så megen makelighetens motstand i nogen hver av oss, at jeg uten minste skruppel retter denne henstilling til oss alle. Og om en slet sig ut i sin kallsgjerning, vilde jeg neppe beklage en sådan.

Og så vil jeg tilslutt si til menighetsdiakonen: Selv om du ikke arbeider på et hospital med alle de hjelpekilder som der står til rådighet, og har lægens daglige kontroll over dig, så må du utføre ditt arbeide like samvittighetsfullt. Det er sykepleien som skaffer dig inngang i hjemmene. Og jo bedre du kan utføre den, jo sterkere blir din posisjon. Av den

grunn bør du følge med i sykepleiens tekniske fremskritt, så godt du kan. Hospitalsteknikk kan du ikke få gjennomført, men dog så nær op imot som mulig.

Menighetsdiakonen må dessuten ha syn for den byrde en syk mann kan være for hele huset og selv optre slik at han isannhet letter byrden og ikke øker den ved unødige krav til egen opvartning. Samme beskjedne, hensynsfulle optreden i fattige som i bedrestillede hjem! Diakonen må også kunne opplære hustru, mor eller datter til å overta det daglige stell best mulig; selv kan han jo ikke rekke alt, og den syke må stelles.

Ved finfølelse og oppmuntring kan man på det vis komme langt.

Menn i sykepleie.

Av *dr. Johs. Hoff*, forstander for diakonskolen i Århus.

Foredrag ved den nordiske diakondag, i forf.'s fravær lest op under møtet. —

I.

Hvad jeg har å si, blir kun grunnet på de erfaringer, vi har kunnet høste på diakonskolen i Århus i de 7 år denne har bestått.

Klokker Svendsen og jeg har delt emnet således, at han vesentlig tar den side, der vender utad mot menighetsarbeidet og den åndelige side i sykepleien, mens jeg skulde tale om spørsmålet sett fra lægens standpunkt.

II.

1. Mange steder i verden brukes mannlige sykepleiere i rett stor utstrekning, det gjelder f. eks. både i Amerika og i Østen. Her i Norden har vi imidlertid like siden Florence Nightingale's tid bestandig regnet med, at sykepleien var kvinnens sak. Ja, det er hos oss i Danmark blitt et likefremt *dogme*, at menn egner sig ikke til sykepleie. Man anfører til støtte herfor, at kvinnens hele sjeleliv og oppdragelse gjør henne ganske annerledes skikket til sykepleie enn mennene, og fra enkelte lægers side sies rent ut, at man ønsker ikke å få flere feminine menn enn nødvendig.

Noget om dette er der vel utvilsomt. De fleste menn har det jo nok på lignende måte som den norske sjøhelt Tordenskjold, der bedre tumlet med kanoner enn med nål og tråd. Det vil derfor alltid i våre diakonhjem være nødvendig gang på gang å understreke dr. Brinck's ord: «Små ting er små ting, men troskap i små ting er en stor ting». Ganske visst kan man peke på, at de dyktigste skreddere, kokke, urmakere o.s.v i